

Queenie

CANDICE CARTY-WILLIAMS

QUEENIE

Vertaald door Dennis Keesmaat

2020 Prometheus Amsterdam

Oorspronkelijke titel *Queenie*

© 2020 Candice Carty-Williams

© 2020 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en Dennis

Keesmaat

Omslagontwerp DPS Design & Prepress Studio naar een ontwerp van

Orion Books

Omslagbeeld Gerrel Saunders

Foto auteur Lily Richards

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 4721 1

Voor alle Queenies – jullie zijn goed genoeg. Geloof me.

Ter nagedachtenis aan Dan O'Lone en Anton Garneys

1

Queenie:

In de stijgbeugel. Wou dat je hier was...

Ik vergrendelde mijn telefoon en bleef naar het plafond staren tot ik hem weer ontgrendelde en nog een 'xx' stuurde. Dat zou Tom duidelijk maken dat ik niet zo emotioneel ben als hij denkt.

'Kun je je met je billen hééélemaal naar de rand van de tafel schuiven?' vroeg de dokter toen ik langzaam in de richting van haar gezicht kwam. Echt, ik weet niet hoe ze het doet.

'Diep ademhalen, alsjeblieft!'

Dat zei ze een beetje te vrolijk, en stak zonder verdere waarschuwing wat voelde als 's werelds minst ergonomische dildo bij me naar binnen. Als een joystick bewoog ze hem heen en weer. Ze legde een koude hand op mijn buik, drukte om de paar seconden en tuitte elke keer dat ik piepte haar lippen. Om mijn aandacht af te leiden van het gewroet in mijn ingewanden checkte ik mijn telefoon. Geen antwoord.

'En, wat doe je voor werk... Queenie?' vroeg de dokter met een blik op mijn gegevens.

Was het niet genoeg dat ze letterlijk in mijn binnenste kon kijken? Moest ze nou echt weten wat ik voor de kost doe?

'Ik werk voor een krant,' zei ik, en ik bracht mijn hoofd omhoog om oogcontact te maken, dat leek me wel zo beleefd.

‘O, wat leuk!’ Ze dook weer naar binnen en vroeg verder. ‘En wat doe je bij de krant?’

‘Ik werk voor *The Daily Read*. De – au – cultuurbijlage. Overzichten, recensies en...’

‘Op de afdeling technologie? Ik snap het,’ zei ze.

Ik hees mezelf op mijn ellebogen om haar te verbeteren, maar bedacht me toen ik haar bezorgde blik zag. Ik keek naar de verpleegkundige achter haar die al net zo bezorgd keek, en toen weer naar de arts. Die keek nog steeds bezorgd. Mijn eigen gezicht kon ik niet zien, maar ik schatte zo in dat mijn uitdrukking die van hen weerspiegelde.

‘Wacht even, we gaan even – Ash, kun je dokter Smith voor me halen?’ De verpleegkundige liep snel weg.

Er verstreken een heel stel ongemakkelijke minuten tot de verpleegkundige weer binnenkwam met een andere arts, een man die er even gewoontjes uitzag als zijn achternaam suggereerde.

‘Laten we even iets dichterbij kijken,’ zei dokter Smith. Hij boog naar voren en tuurde tussen mijn benen.

‘Wat is er? Kunnen jullie het niet vinden?’ vroeg ik, bang dat mijn baarmoeder het spiraaltje misschien wel geabsorbeerd had, zoals ik nog steeds bang was dat elke tampon die ik ooit had ingebracht nog steeds ergens in me rondzwierf.

‘Wat denk je, Ray?’ vroeg de eerste arts aan haar collega.

‘Weet je, misschien moeten we dokter Ellison laten komen,’ antwoordde dokter Smith. Hij kwam weer overeind en zette zijn handen in zijn zij.

‘Op de gang zag ik een schoonmaker kots opdweilen, haal hem er anders ook even bij om te kijken,’ hield ik de drie ziekenhuismedewerkers voor die naar de echografie staarden.

‘Aha! Kijk, daar heb je het spiraaltje,’ zei de oorspronkelijke arts met de opwindende van iemand die net een nieuwe planeet heeft ontdekt, en ze wees op het scherm naar een vlekje op mijn baarmoeder. Opgelucht ging ik weer liggen. ‘Maar kun je je kleren weer aantrek-

ken en in de wachtkamer gaan zitten? We moeten even overleggen, en dan roepen we je weer.'

'Vertrouw nooit een man met het sterrenbeeld Tweelingen.'

Ik plofte neer op een stoel naast tante Maggie.

'Hier,' zei ze, en ze gaf me een flesje met ontsmettende gel aan. Ze kneep er wat van in mijn hand en zodra ik hem ingewreven had, greep ze mijn hand om haar punt kracht bij te zetten. Eigenlijk had ik gedacht dat Maggie die met me meekwam me zou kalmeren, ze was immers een volwassene, maar ze bracht alleen maar haar neurotische angst voor bacteriën op me over.

Om te voorkomen dat ik mijn hand terugtrok uit haar greep probeerde ik me te concentreren op het afbladderende bordje met AFDDELING GYNAECOLOGIE aan de muur.

'Je weet best dat ik niet in astrologie geloof, Maggie.'

Ze kneep steviger in mijn hand, ik neem aan als straf. Ik wurmde mijn hand uit die van haar en sloeg mijn armen over elkaar, met mijn handen onder mijn oksels, zodat ze die niet meer kon pakken.

'Jouw generatie gelooft nergens in,' zei mijn tante tegen me. 'Maar luister naar me, het is voor je eigen bestwil. Tweelingmannen pakken alleen maar af. Ze pakken alles van je af en knippen je uit. Ze zullen je nooit iets geven, want het gaat niet over jou, het gaat altijd over zichzelf. En ze laten je met een gebroken hart achter, in een hoopje op de grond. Dat heb ik duizend keer zien gebeuren, Queenie.'

De vrouw tegenover ons stak een handpalm op naar het plafond en zei instemmend: 'Mm-hmm.'

'Zoals je weet blijf ik bij alle mannen uit de buurt, op onze Heer en Vader na, omdat ik al sinds 1981 geen tijd meer voor ze heb gehad. Maar geloof me, het zijn Tweelingen waarvoor je moet oppassen. Laat je in met een man die in juni geboren is en je kunt erop rekenen dat daar problemen van komen.'

Ik waagde een onderbreking – 'Maar Tom is in juni geboren!' – en had er meteen spijt van.

‘O! Precies! Dat bedoel ik!’ riep Maggie uit. ‘En alsjeblieft, waar is hij?’ Ze keek me vragend aan. ‘Jij bent hier in het ziekenhuis en hij is nergens te bekennen!’

Ik deed mijn mond open om het punt te maken dat niet alle mannen die op een bepaald moment in het jaar geboren zijn versies van de duivel op aarde waren, maar aangezien ze elk onderwerp helemaal wilde verkennen had Maggie nog meer te zeggen. In de wachtkamer, die steeds drukker werd, bleef ze mij (en iedereen die om ons heen zat) de les lezen met haar stem voor buiten. En hoewel ik te zenuwachtig was over wat er allemaal plaatsvond in mijn baarmoeder om er iets van mee te krijgen, knikte de vrouw tegenover ons strijdlustig en staaarde naar Maggies kastanjebruine pruik alsof die elk moment af kon vallen. ‘Was Prince geen Tweeling?’ vroeg ik. ‘Ik zou durven wedden dat hij in juni geboren was.’

‘Prince – God hebbe zijn ziel – was Prince,’ zei Maggie, en ze keek me recht in de ogen. ‘Astrologie was en is niet van toepassing op Prince... Als je je inlaat met een Tweelingman krijg je daar spijt van. Zulke mannen genieten van de jacht, geloof me maar. Achter een vrouw aanzitten geeft ze het gevoel dat ze sterk zijn, ze voelen zich er goed door en geloven dat het hun leven zin geeft. En we weten allemaal dat als mannen geen doel hebben, ze niet weten waar ze het moeten zoeken. Maar Tweelingmannen zijn een heel ander verhaal,’ vervolgde Maggie met ontzagwekkend enthousiasme. ‘Als ze de vrouw eindelijk te pakken hebben, laten ze haar vallen. Ze laten haar vallen alsof ze haar niet eens kénnen. Het kan Tweelingmannen niet schelen wie ze pijn doen, wie ze moeten gebruiken, over wie ze heen moeten lopen, dat merken ze verdraaid nog aan toe niet eens óp.’

‘Weet je zeker dat je het niet over witte mannen hebt, Maggie?’ zei ik, en ik kneep mijn ogen toe. Ze leek haar pijlen af te vuren op een specifiek iemand.

‘Je kunt het opvatten zoals je wilt,’ zei ze. Ze sloeg haar armen over elkaar en tuitte haar lippen. ‘Jij bent degene die dacht dat ze haar witte redder had gevonden. En moet je nu eens kijken!’

Maggie is een grote vrouw. Op alle manieren. Ze laat elke week een nieuwe en nog verrassender pruik maken, ze draagt niet graag zwart omdat dat te deprimerend is en ze moet op elk moment meer dan één patroon tegelijk dragen, zelfs als ze maar wat aanrommelt in huis, want ‘Jezus wil dat we kleur in ons leven hebben’. De obsessie met kleur is een knipoog naar haar kortstondige loopbaan als kunstenaar, waarin ze slechts een hype rondom zichzelf had gecreëerd. Maggie is ook ontzettend religieus, maar hoe minder we daarover zeggen, hoe beter. Mijn tante en mijn oma gebruiken religie altijd als stok om iedereen mee te slaan, en als ik daar iets langer dan één seconde bij stilstond zou ik me bezighouden met iets waarvoor ik geen tijd had.

Ik zat op het randje van mijn stoel om te voorkomen dat het ziekenhuispersoneel deze keer mijn volledige naam riep.

‘Wat houdt ze tegen om me te googelen als ik weg ben?’ vroeg ik aan Maggie, in een poging haar preek niet te laten ontsporen. ‘Wat zijn de regels?’

‘Wie zou jou kunnen googelen?’ vroeg ze aan me.

‘Iedereen hier in de wachtkamer,’ antwoordde ik zacht.

‘Je bent niet beroemd, Queenie,’ zei Maggie. ‘Doe niet zo achterdochtig.’

‘Queenie Jenkins?’ bulderde de verpleegkundige van eerder. Ik klopte Maggie op de knie om haar erop voor te bereiden dat ik naar binnen ging en sprong op. Ze bleef gewoon doorpraten.

De verpleegkundige glimlachte niet terug naar me, maar legde voorzichtig een hand op mijn schouder en nam me mee door de gang van het ziekenhuis en terug naar het kamertje dat rook alsof iemand een emmer bleekmiddel had gemorst.

Nervus wierp ik een blik op het echoapparaat dat in de hoek stond te zoemen.

‘Je kunt je spullen daarop leggen,’ zei ze, en ze wees naar de stoel bij de deur. Voor de tweede keer, deze keer misschien wel nog meer, wilde ik dat Tom daar op die stoel zat. Maar ik had geen tijd om dat

te betreuren, want de verpleegkundige staaarde me aan, dus ik gooi-
de mijn tas erop.

‘Kun je je panty en onderbroek uittrekken en je benen weer in de
beugel leggen, dan haal ik de dokter.’

‘Nog een keer?’ vroeg ik, en als een nukkige tiener gooide ik mijn
hoofd naar achteren.

‘Mmm. Ja, alsjeblieft.’ Ze verliet de kamer.

Ik zou hier een joggingbroek voor gedragen hebben, want als dat
zou kunnen zou ik daar mijn hele leven in doorbrengen, en omdat
een panty een ongelooflijk gedoe is. Om die aan te trekken moet je
half dansen, half kronkelen. Dat zou maar één keer per dag moeten
plaatsvinden, in de privésfeer. Ik pakte mijn telefoon om mijn beste
vriendin een berichtje te sturen, die waarschijnlijk iets minder gru-
welijks deed met haar middag.

Queenie:

Darcy. Ze willen me nog een keer
onderzoeken! Ik heb dit apparaat
straks vaker in me gehad dan Tom
de afgelopen paar weken

De dokter, een kordate vrouw met vriendelijke ogen die duidelijk
veel angst van vrouwen had gezien, stevende de kamer weer in. Ze
sprak heel langzaam en legde uit dat ze nog één keer iets wilde con-
troleren. Ik ging rechtop zitten.

‘Waar zoekt u naar?’ vroeg ik. ‘U zei dat het spiraaltje er was.’

Ze reageerde door met een petsend geluid latex handschoenen
aan te trekken, dus ik ging weer liggen.

‘Oké,’ zei ze na een korte stilte en een por. ‘Ik heb een andere
dokter om een second opinion gevraagd. En nu ik nog een keer ge-
keken heb, is het alleen – nou ja, zou het kunnen dat je zwanger bent
geweest, Queenie?’

Ik ging weer rechtop zitten. Als dit zo doorging zouden mijn buikspieren nog schrikken en denken dat ik aan het sporten was.

‘Sorry, hoe bedoelt u?’

‘Nou,’ zei de dokter, en ze tuurde naar de echo, ‘het lijkt erop dat je een miskraam hebt gehad.’

Ik bracht mijn hand naar mijn mond en vergat dat ik iets in mijn hand had. Mijn telefoon glipte uit mijn greep en viel op de grond. De dokter schonk geen aandacht aan mijn reactie en bleef naar het schermje kijken.

‘Hoezo?’ vroeg ik, en ik wilde wanhopig graag dat ze naar me keek, om te erkennen dat dit nieuws me op een bepaalde manier misschien wel geraakt had.

‘Dat kan met de meeste vormen van contraceptie gebeuren,’ zei ze klinisch tegen me, en ze hield haar ogen, waarvan ik eerder had gedacht dat ze aardig waren, nog steeds op het scherm gericht. ‘Dat weten de meeste vrouwen alleen niet. Het heeft in elk geval zijn werk gedaan.’

Nadat ze het kamertje uit was gegaan bleef ik nog een hele tijd op de onderzoekstafel liggen.

* * *

‘O, jullie krijgen prachtige kinderen,’ zei Toms grootmoeder, die ons van de andere kant van de tafel aankeek. Joyce had staar, maar ze kon blijkbaar nog steeds de toekomst zien.

‘Jouw mooie zachte bruine huid, Queenie, maar lichter. Als een prachtige kop koffie met melk. Niet te donker! En Toms groene ogen. Jouw volle haar, Queenie, die donkere wimpers, maar Toms mooie rechte neus.’ Ik keek om me heen om te kijken of iemand anders schrok van wat ze zei, maar kennelijk kon het wel door de beugel.

‘Ik geloof niet dat je net als bij een compositietekening kan kiezen wat je wilt, Joyce,’ zei ik, hannesend met de pepermolen.

‘Inderdaad,’ zei Joyce. ‘Jammer is dat.’

Toen we later in bed lagen draaide ik me om naar Tom en legde mijn boek neer. ‘Wat is er mis met mijn neus?’

‘Hoe bedoel je?’ vroeg Tom, met zijn aandacht bij het technische artikel dat hij las op zijn telefoon.

‘Je oma. Tijdens het eten zei ze dat onze toekomstige baby jouw “mooie rechte neus” zou moeten hebben.’

‘Laat haar maar. Ze is gewoon oud, hè?’ zei Tom, en hij legde zijn telefoon op het nachtkastje. ‘Je neus is mooi en plomp. Het is misschien wel mijn favoriete deel van je gezicht.’

‘O, dank je, geloof ik?’ zei ik, en ik pakte mijn boek weer op. ‘Laten we dan maar hopen dat onze kinderen geen van mijn platte geelaatstrekken krijgen.’

‘Ik zei plomp, niet plat. En ik hoop dat onze kinderen meer op jou lijken dan op mij – jouw gezicht is interessanter dan dat van mij. En ik hóu van je neus, bijna evenveel als ik van jou hou,’ zei Tom, en met een vinger tikte hij tegen het uitsteeksel in kwestie.

Hij verschoof zodat ik me tegen hem aan kon vlijen, en hoewel ik niet iemand was die zich ooit heel erg veilig voelde, voelde ik me dat nu wel, al was het maar een seconde.

‘Dus je hebt erover nagedacht?’ vroeg ik, en ik keek naar hem op.

‘Je neus? Tuurlijk, ik vind dat je een prachtige neus hebt.’ Hij leunde met zijn kin op mijn voorhoofd.

‘Nee, over onze kinderen. Toekomstige baby’s.’

‘Ja, ik heb het uitgestippeld. Als we over zes jaar een huis hebben en ik je het huwelijksbootje in heb gedwongen, nemen we kinderen,’ zei Tom met een glimlach. ‘Drie is het juiste aantal.’

‘Drie?’

‘Eentje is egoïstisch, twee vechten altijd om de eerste plaats, maar als je er drie hebt kunnen ze voor elkaar zorgen zodra de oudste acht is.’

‘Oké, oké. Drie koffiekleurige baby’s. Maar mét melk, toch? Precies zoals oma besteld heeft.’

*_**

Queenie:

Tom, hallo

Queenie:

Zie je mijn berichtjes?

Queenie:

Ik bel wel als ik op weg naar huis ben

Queenie:

Moet langs de apotheek voor een paar pillen

Queenie:

Laat maar weten of ik iets mee moet nemen

Ik zat in de gang naar het gebarsten scherm van mijn telefoon te staren en wachtte tot Tom zou reageren. Er verstreken een paar minuten en uiteindelijk liep ik terug naar de wachtkamer. Toen ik dichterbij kwam hoorde ik Maggie praten.

‘Op een dag, jaren geleden nu, zei mijn ex-man dat hij ging tanken, en weet je? Hij bleef vijftien uur weg! Toen hij terugkwam, zei ik: “Terrence, waar ben je gaan tanken, in Schotland?” Ze zweeg een paar tellen veelzeggend. ‘Daarna zei ik tegen hem dat hij hem moest smeren. Ik had een baby om voor te zorgen, ik had rekeningen die betaald moesten worden, ik kon de onzin van mannen er

niet bij hebben.’ Maggie zweeg even om haar boezem recht te drukken. ‘De dag nadat hij was weggegaan ging ik naar de dokter en zei: “Luister, bind m’n eierstokken maar af, ik wil geen kinderen meer!” Ik zeg het je. Het kind dat ik nu heb is vijftien en bezorgt me alleen maar last. Het gaat alleen maar over make-up en jongens en filmpjes maken voor YouTube. Daarvoor is mijn moeder niet overgekomen uit Jamaica, voor haar kleindochter om haar opleiding te verknoeien.’ Maggie sloeg haar armen over elkaar en maakte ze weer los. ‘Ik ga naar de kerk en ik bid, ik bid voor mezelf, ik bid voor mijn dochter, voor mijn nichtje. Ik hoop alleen maar dat hij luistert, Marina.’

Hoe kon het nou dat mijn tante en deze vreemdeling elkaar al aanspraken bij hun voornaam? Zo lang was ik niet weggeweest. Ik plofte neer naast mijn tante. Marina, die tegenover ons zat, knikte heftig, hoewel Maggie niet meer praatte.

‘Wat zeiden ze?’ vroeg Maggie, die de handgel weer tevoorschijn haalde.

Ik negeerde de vraag. ‘Niks eigenlijk! Vrouwenkwaaltjes, je weet wel.’

‘Wat voor vrouwenkwaaltjes?’ Maggie is een Jamaicaanse van de eerste generatie en dus een vrouw die recht heeft op informatie over anderen.

‘Gewoon, vrouwenkwaaltjes!’ zei ik, en ik dwong mezelf hopelijk overtuigend te glimlachen.

Maggie en ik stonden bij de bushalte voor het ziekenhuis. Ze had het over iets waarvoor ik niet helemaal de aandacht kon opbrengen terwijl ik naar de drie reusachtige flats keek die aan de overkant opdoemden, zo hoog dat donkere wolken hun toppen bijna aan het zicht onttrokken. Ik hield mijn hoofd naar achteren, in de hoop dat als ik het daar maar lang genoeg hield, de tranen die in mijn ogen stonden er niet uit zouden vallen.

‘Queenie, wat zei de dokter?’ Met samengeknepen ogen keek

mijn tante me aan. ‘Ik geloof die onzin over “vrouwenkwaaltjes” niet. Moet ik het uit je trekken?’

Waarom dacht ik dat ik haar eerder van het onderwerp af had gebracht?

‘Ze wilde naar mijn baarmoederhals kijken, Maggie,’ zei ik, in de hoop dat ze me met rust zou laten. ‘Iets over dat die smal was?’

Ze keek naar me, met haar gezicht dat vertrok van ergernis en vervolgens schrik. ‘Pardon? Moet je me in verlegenheid brengen?’ zei ze knarsetandend, en ze keek om zich heen. ‘Wij praten in het openbaar níet over onze v’s.’

‘Maar ik zei niet vagina, ik zei baarmoederhals,’ antwoordde ik. Haar mond verstrakte.

‘Hoe dan ook, daar heb je de bus!’

De 136 kroop door Lewisham High Street, met Maggie die elke meter die we verder kwamen honderd woorden zei.

‘Weet je, toen mama vroeger overkwam, plaatsten ze zonder dat we het wisten implantaten en spiraaltjes in zwarte vrouwen, om te voorkomen dat we zwanger werden.’ Ze hield haar hoofd schuin. ‘Om te voorkomen dat we ons voortplantten. Dat is echt waar, hoor!’ Ze trok haar wenkbrauwen op. ‘Mama’s vriendin Glynda, die haar de oren van het hoofd eet als ze langskomt? Nou, die kon jarenlang niet in verwachting raken en ze had geen idee waarom. Dus je had dat ding sowieso niet moeten laten plaats, zowel om politieke als fysieke redenen. Je weet niet wat het je aandoet.’

Ze praatte zo druk dat haar enorme plastic oorbellen een soundtrack verschaften.

‘De lichamen van zwarte vrouwen werken niet goed met zulke dingen. Heb je daar niet over gelezen? Chemische verstoringen en opname door onze melanine – dat heeft invloed op de pijnappelklier en hypofyse. Zwellingen ook.’

Maggie stopte met praten om Diana te bellen, dus ik probeerde Tom te bellen. De eerste drie keer werd er niet opgenomen, maar nu

ging hij over op de voicemail. Het was zes uur geweest, hij was nu wel klaar met zijn werk.

‘Neemt hij nog steeds niet op?’ vroeg Maggie.

‘Huh?’ Ik keek uit het raam. ‘Wie, Tom? Ja, hij heeft me een berichtje gestuurd om te zeggen dat hij me thuis wel ziet.’

Ze wist dat ik loog, maar we waren bij mijn halte, dus ze kon er niet over doorzagen.

‘Weet je zeker dat je zondag niet met me naar de kerk wilt komen? Iedereen is welkom. Zelfs jij, met dat spirááltje.’ Ze keek naar me vanuit haar ooghoeken. ‘God redt zelfs de meeste lichtzinnige...’ Ik rolde met mijn ogen en stond op.

‘Ik bel je morgen,’ zei ik, waarna ik mezelf door de bus flipperde en mijn best deed niets of niemand aan te raken, en uitstapte.

Ik zwaaide naar mijn tante toen de deuren dichtgingen en de bus wegreed. Dat is iets van onze familie. Iets heel vervelends waarmee we tijd verspillen.

Toen ik thuiskwam was het koud. Ik liet een bad vollopen en wurmde me uit mijn kleren. Ik haalde mijn neus op bij de smurrie van de echo die in mijn slipje was blijven kleven en gooide het in de wasmand. Ik kromp ineen en ging op de rand van het bad zitten. Het bloeden was gestopt, maar de kramp nog niet.

Ik wikkelde mijn haar in mijn hoofddoek en stapte in het bad. In het water zittend porde ik in mijn buik en kromp ineen bij de gevoelige plekjes. Waarom was dit gebeurd? Ik was vijftientig, ik zou geen baby krijgen. Dat lag voor de hand. Maar het zou fijn zijn geweest om de keuze te hebben. Een anticonceptiemiddel in mijn lichaam laten plaatsnemen wijst er heel erg op dat ik geen baby wilde, dus ja, het zou mijn keuze zijn om niet daadwerkelijk een kind te krijgen en dat op te voeden, maar daar gaat het niet om.

‘Zou ik er klaar voor geweest zijn?’ vroeg ik hardop, over mijn buik wrijvend. Mijn moeder was vijftientig toen ze van mij in verwachting raakte. Dat maakt wel duidelijk hoe slecht ik erop

voorbereid zou zijn. Ik ging liggen en liet gevoelloosheid mijn lichaam omhullen terwijl het warme water mijn koude huid inzwachtelde.

Middernacht, en Tom was nog steeds niet thuis. Ik kon niet slapen, omdat mijn baarmoeder aanvoelde alsof die zich een weg uit mijn lichaam probeerde te banen, dus ik pakte een stel dozen en begon de helft van onze spullen in de woonkamer in te pakken, zodat het er in elk geval uitzag alsof ik binnenkort ergens heen zou gaan. Een sneeuwbol uit Parijs, de eerste vakantie van Tom en mij; een komisch lelijke porseleinen ezel uit Spanje, onze tweede vakantie samen, en een Turkse ooghanger van onze derde. Al die herinneringen aan onze relatie pakte ik voorzichtig in lagen krantenpapier in en plakte ze dicht met tape. Ik ging verder met de borden, vervolgens de bekers, en haalde toen de ezel weer uit de doos. Ik pakte hem uit en zette hem weer op de schoorsteenmantel. Als ik al een aandenken aan onze relatie achterliet, was het datgene wat ik niet in mijn nieuwe huis wilde hebben. Ik bleef inpakken tot ik eindigde in een wirwar van papier en plakband, en stopte pas toen ik naar twee mokken op het droogrek reikte. De ene bedrukt met een T, de andere met een Q.

..*

‘Waarom heb je zo veel spullen?’ vroeg Tom, en hij leunde tegen een kartonnen doos waarop ALLERLEI 7 stond geschreven en veegde zweet van zijn voorhoofd. ‘Ik heb alleen maar een paar hoody’s en twee paar sokken.’

‘Geen idee, misschien ben ik zonder het te merken een hamsteeraar geworden?’ zei ik, en ik sloeg mijn handen voor mijn gezicht. ‘Maar jij wilde met me samenwonen, dus je zult met alles moeten leven.’

‘Prima, ik heb nergens spijt van,’ zei Tom, en hij kustte me op het

voorhoofd. ‘Queenie, voor iemand die dozen moet tillen heb je een heel droog voorhoofd.’

‘Ja, dat is misschien wel zo, maar in plaats van te tillen organiseer ik alles,’ zei ik. ‘En ik zorg ervoor dat de dozen waar KEUKEN op staat in de keuken komen.’

‘Nou, als je toch in de keuken bent, kun je dan in elk geval thee-zetten?’

‘Ja, nu je het zegt, je slimme vriendin heeft net de doos met de waterkoker gevonden en onderweg melk en theezakjes gekocht,’ zei ik. ‘Maar ik weet niet waar de bekers zijn.’

‘Kijk in mijn rugzak, mijn moeder heeft bekers voor ons gekocht. Als cadeautje voor het samenwonen, zei ze.’

Ik vond Toms rugzak in de gang. Toen ik hem openmaakte, zaten er twee geschenkdoosjes in met in elk een witte beker. Ik spoelde ze om, zette thee voor ons en haalde de hete theezakjes er bij gebrek aan een lepel met mijn vingers uit.

‘Hoe kun je je vingers nou niet branden?’ vroeg Tom, die met een doos onder zijn arm de keuken in kwam lopen.

‘Ik brand ze wel, ik heb het er alleen niet over,’ zei ik, en ik overhandigde hem een hete beker. ‘Deze zijn chic, waar heeft ze ze gekocht?’

‘Geen idee,’ zei Tom nippend.

‘O, wacht, jij hebt de beker met een Q,’ besepte ik, en ik wilde hem pakken.

‘Deze wordt van mij,’ zei Tom, en hij hield hem buiten mijn bereik. ‘Net zoals jij van mij bent,’ voegde hij eraan toe, en hij sloeg een arm om me heen.

‘Weet je,’ zei ik, ‘dat zou op welke toon je het ook gezegd zou hebben eng en bezitterig hebben geklonken.’

‘Eng en bezitterig.’ Tom nam een slok van zijn thee en lachte. ‘Waren dat de kwaliteiten waardoor je je tot me aangetrokken voelde?’

..*